

POVÍDEJME SI DO NOCI

Love story, která vám nedá spát

 metafora

Claire Daverley

Přeložila Hana Sichingerová

Celou noc si povídají a téměř se přitom dotýkají koleny. Řeknou si toho jen málo, i když ještě nezažil, že by někdy dával takový pozor, tak dychtivě prahl po další větě a tak ho překvapovala slova, která Rosie volí. Ostatní se v párech postupně vytrácejí, aby se za stromy dotýkali jeden druhého a osahávali na písku, nebo si zašli na pozdní nudle a hranolky v mastném papíru. Zůstanou jen on, Rosie, Josh a dva další. Jeden z nich vytáhne kytaru a u skomírajícího ohně na ni brnká. Will se dívá, jak kůra rudě žhne a odpadává v šedobílém popelu.

Zbývají už jen uhliky, když Rosie začne zpívat.

Poslouchají, dokud oheň nevyhasne a neztuhnou jim ruce, a pak se všichni rozejdou. Will si nasadí přilbu, zapne ji pod bradou a nakopne motorku s pomyšlením, že na tuhle noc, za které si povídal s čísi sestrou a ona zpívala zvláštní píseň, nikdy nezapomene, ale nic víc.

Jenže její hlas mu nedá spát.

A ani následující noc.

„Tento dojemný debut je silným příběhem o pravé lásce, která se střetává s náhodnými zvraty osudu.“

– Daily Mail

„S nádechem Sally Rooney přináší tento příběh lyrickou a něžnou romanci o Willovi a Rosie, kteří se setkají jako teenageři a zdají se být předurčení k tomu, aby byli spolu – dokud nezasáhne tragédie.“

– Good Housekeeping

**POVÍDEJME SI
DO NOCI**

Claire Daverley

POVÍDEJME SI
DO NOCI

Přeložila Hana Sichingerová

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

*Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.*

Talking at Night © Claire Daverley 2023

Published by Penguin Michael Joseph

Translation © Hana Sichingerová, 2024

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2024

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-865-5 (ePub)

ISBN 978-80-7625-864-8 (pdf)

ISBN 978-80-7625-332-2 (print)

Pro Cliva, samozřejmě

Kéž bych s tebou mohla dělat všechno na světě.

Velký Gatsby Baze Luhrmanna, 2013

Tejich životy se rozdělí v úterý v noci.

Na to se upne její matka, která si to zatím nedokáže připustit a není schopna truchlit. Na dlažbu chodby ošoupané botami do šeda dopadá ostré nemocniční světlo a žaluziemi prosvítají šarlatové proužky oblohy. Začíná se rozednívat a Rosie stojící u okna cítí, jak se část jejího já stahuje na místo, o kterém nevěděla, že existuje.

Ale je úterý, říká matka lékaři. V úterý nikam nechodí.

Lékař, laskavý a zkušený, se rukou dotkne matčina lokte, a Rosie si všimne, jak má upravené nehty, hladké, čisté, zastřižené do obloučku. Chtěla by mít takové nehty. Chtěla by být tak laskavá, hodná a vlídná jako tenhle lékař; chtěla by se umět dotknout matčina lokte a odvést ji domů, až k ní ta zpráva, ta nesnesitelná, ničující zpráva pronikne.

Ale samozřejmě potrvá roky, než se tam zase bude cítit jako doma, dochází Rosie, když se dívá na lékařovy ruce a rukáv košile

zapnutý manžetovými knoflíčky. Nic už nebude takové jako dřív. Nic už nikdy nebude normální, bezstarostné nebo všední, i když je právě úterý, i když má za tři hodiny lekci hudební výchovy, i když má v kapse bundy pořád jeho klíče.

Myslí na to, že jsou celé pokryté otisky jeho prstů.

A doufá, že když dopadl, nic necítil.

PŘEDTÍM

1

Will si uvědomí, že je Rosie Wintersová zajímavá, když se s ní setká u táboráku.

Když jí řekne, že jeho matka odešla.

Sedí vedle sebe v nepravidelném kruhu šestáků a plameny šlehaají do listopadové tmy. Rukavice bez prstů, plechovky piva. V dálce za borovicemi šumění vln. Moc Rosie nezná, přestože chodí do stejné školy a mají několik společných kamarádů, ale dnes večer si spolu povídají. Trochu.

Nejdřív jen tak. Bezvýznamně. Dokud jeho kamarád Josh – Rosiino dvojče – neprohodí poznámku o rodičích, která Rosie rozesměje, přes oheň sotva slyšitelně, a než si Will stačí rozmyslet, co dělá, řekne jí, že on svou matku nezná. Ještě nikdy to neřekl takhle nahlas. Obvykle jen, když se někdo zeptal, se sklopenou hlavou, jakoby mimochodem. Ale téhle dívce s roztřepenými konečky vlasů, neupraveným obočím a bledýma, štíhlýma rukama to řekne. Že matka odešla před mnoha lety, když se jako předškolák díval na kreslené filmy.

Jakmile to vysloví, Rosie se na něho podívá a v očích se jí odráží plameny. Její tvář neprozrazuje soucit ani zvědavost; nemračí se, nekřiví ústa, nereaguje tak, jak by člověk čekal.

Kde myslíš, že je? zeptá se ho po chvíli.

MLčí. Podívá se na oblohu, která se prostírá v mezeře mezi stromy. Kouř z ohně stoupá vzhůru a na nebi se objevují hvězdy, mezi kterými je jedna větší a zářivější než ostatní. Možná planeta nebo měsíc.

Já nevím, odpoví. Kdekoliv.

A Rosie Wintersová to slovo zopakuje, jako by o tom opravdu přemýšlela. Jako by přemýšlela, jak by to kdekoliv mohlo vypadat.

Je začátek zimy a lesem se prodírá vítr, přesto zůstávají venku. Je to lepší než být doma, sice v teple, ale nudit se u televize.

Tohle, jejich kůže zbarvená ve světle ohně do krvavě oranžova, je nové.

Něco se v něm rozhoří.

Celou noc si povídají a téměř se přitom dotýkají koleny. Řeknou si toho jen málo, i když ještě nezažil, že by někdy dával takový pozor, tak dychtivě prahl po další větě a tak ho překvapovala slova, která Rosie volí. Ostatní se v párech postupně vytrácejí, aby se za stromy dotýkali jeden druhého a osahávali na pisku, nebo si zašli na pozdní nudle a hranolky v mastném papíru. Zůstanou jen on, Rosie, Josh a dva další. Jeden z nich vytáhne kytaru a u skomírajícího ohně na ni brnká. Will se dívá, jak kůra rudě žhne a odpadává v šedobílém popelu.

Zbývají už jen uhlíky, když Rosie začne zpívat.

Její bratr ji nejprve musí přemlouvat. Napřed ji povzbuzuje a pak prosí, dokud s malým příkývnutím nesvolí.

Vítr utichne. Bez ohně je vzduch jako sklo, studený a nehybný. A když spustí, nepodobá se její zpěv ničemu, co Will kdy poznal. Majestátní a čistý.

Poslouchají, dokud oheň nevyhasne a neztuhnou jim ruce, a pak se všichni rozejdou. Will si nasadí přilbu, zapne ji pod bradou a nakopne motorku s pomyšlením, že na tuhle noc, za které si povídal s čísi sestrou a ona zpívala zvláštní píseň, nikdy nezapomene, ale nic víc.

Jenže její hlas mu nedá spát.

A ani následující noc.

O víkendu vstane pozdě. Oblékne si mikinu s kapucí, jen v ponožkách schází dolů po schodech a snaží se přitom nevnímat nutkavou potřebu zapálit si. Na posledním schodu na něho skočí Dave, sápe se mu na kolena, a když Will pomuchluje jeho chlupatou hlavu, odplouží se zpátky do obýváku. Pes tráví dny stočený do klubka na dědečkově starém křesle. Jako by čekal, pomyslí si Will, až se vrátí domů.

Babička smaží v kuchyni slaninu. Voní odtud rozpálený olej, škvařící se sádlo, sůl, vepřové a toasty. Když vejde do dveří, zpěvavě ho přivítá.

Pěkné odpoledne, zdraví.

Je teprve deset, brání se Will.

A osmnáct je ti jen jednou, chlapče, pokračuje. Je věčná škoda mrhat takovou tvářičkou a schovávat ji pod peřinou.

Neschovával jsem se, namítne a zamíří ke kuchyňskému stolu, kde si ze džbánu nalije sklenici vody.

Amber už byla v plaveckém klubu, informuje ho babička otočená zády k němu. A domácí úkoly má z půlky hotové.

Super, řekne Will.

Nastane krátké ticho, do něhož prská slanina a zimní slunce barví stěny na bílo. Sestru nikde nevidí. Určitě se zabarikádovала ve svém pokoji, zapisuje si poznámky barevnými gelovými pery a organizuje život svorkami ve tvaru srdíček.

Vypadáš unaveně, poznamená babička. Neodpoví, jen si na stole vezme dva trojúhelníkové toasty a zamíří k zadním dveřím.

Jsem v pohodě, řekne, až když stiskne kliku. Babička ještě něco dodává, ale on už je venku, zavírá dveře a mizí do garáže.

Na okamžik se cítí provinile.

Ví, že se bude chvíli zlobit, ale později mu k obědu přinese slaninu.

Uvnitř rozsvítí žárovku visící ze stropu. V prostoru bez oken s betonovou podlahou stojí starý ponk po dědečkovi a na něm rádio s anténou. Jsou tu cítit piliny a starý olej, v rohu leží bedna s nářadím a na zemi hromada nezpracovaného dřeva. Je to jediné místo, kde mu věci připadají tak nějak v pořádku, všechno dává smysl a nikdo nic neříká, nezpochybňuje ani neočekává.

Jeho nový motocykl leží rozebraný na díly přesně tak, jak ho nechal.

Zastaví se ve dveřích, nasucho spolyká toasty a hledá na podlaze potřebné nářadí. A pak, aniž by zapnul rádio, se pustí do práce. Jen on a motorka. Natírá blatníky, dotahuje světla. Na Rosie při práci skoro nemyslí.

Skoro.

Rosie zůstane v hudebně moc dlouho. Jako vždycky. Chtěla si jen procvičit stupnice a po patnácti minutách odejít. Ale uplyne hodina a najednou je tu uklízečka a krouží po dlažbě smetákem. Rosie zaslechne popotažení kbelíku a šplouchnutí vody a polohlasně zakleje a bleskově si sklídí noty. Zhasne a nechá za sebou zaklapnout dřevěné dveře. Zavolá dobrou noc na uklízečku, která se k ní vždycky chová hezky; když se pozdě večer mjejí na chodbách, pokaždé se na ni usměje, jako by sdílely nějaké společné tajemství.

Venku už je tma a vzduch pročištěný chladem, který předznamenává sněžení. Není to večer pro holé nohy. A běhání pod poličními lampami.

Ale slíbila to matce, takže zamíří do posilovny. Převlékne se do sportovního a běhá na běžeckém pásu, ale jen polovinu času, kterou měla, protože se zapomněla, protože ji pohltila hudba, protože už zase mrhala svým časem.

Pot jí smáčí ofinu a pálí v očích a ona při dusání nohou na pásu přemýšlí, proč dělá vždycky všechno tak naplno. Pro koho se snaží. Proč na všem neustále záleží.

Zkrátí krok a zastaví se, protože se musí se opřít o madla a popadnout dech. Doufá, že si toho nikdo nevšiml. Že se na ni nikdo nedívá. Potom si hodí tašku přes rameno, zapne bundu a s vlhkými vlasy zplihlými k uším se vydá se na krátkou cestu domů. Nad hlavou jí září hvězdy a auta projíždějí kolem v proudu světél. Počítá kroky a pak znovu. Vyhýbá se prasklinám v chodníku.

Doma najde bratra-dvojče ležet na pohovce.

Jdeš pozdě, podotkne, aniž by odtrhl oči od televize.

Ne o tolik, brání se Rosie a podívá se na zápěstí, jenže zjistí, že je prázdné. Zase zapomněla hodinky v hudebně. Nemůže psát, když si hlídá čas.

Máma bude zuřit, pokračuje Josh a Rosie mu dlaní zatlačí hlavu do polštáře a uteče z pokoje dřív, než ho po ní stihne hodit.

Matka nezuří; je duchem nepřítomná. Telefonuje v kuchyni a jen na Rosie zvedne prst, což má znamenat pozdrav a současně sdělení, teď počkej, dělám něco důležitého, ale ty to chápeš, ty víš, jak to chodí.

Jak bylo ve škole? zeptá se matka, když zavěsí. Nenaváže s ní oční kontakt, místo toho se otočí, aby otevřela troubu.

Dobře, odpoví Rosie.

A co posilovna?

Děs.

Výborně, reaguje matka. Tak to má být.

Stihnu se osprchovat?

Matka se otočí a zhodnotí její zpocenou tvář a zplihlé vlasy.

Asi bys měla, usoudí. Tahle zpocená ke stolu nemůžeš, že ne, miláčku?

Rosie jí věnuje o vteřinu delší pohled, než by měla, a pak přikývne a zamíří ke schodům.

V koupelně si pustí vodu tak horkou, že se málem opaří. Pokožku má úplně rudou, ale vydrží to. Teď nepočítá kroky, ale vteřiny. Odříkává stále vyšší čísla, pořád dokola, tak jako to dělá vždycky – jako proud krve, který se nedokáže zastavit.

Když vyjde ven, zabalí si vlasy do ručníku a je ráda, že její odraz v zrcadle halí pára. Osuší se a zamíří do svého pokoje, se stolem zalázaným notami a policemi zastavěnými řadami knih plných skvrn od čaje a osahaných a odrbaných jako staré opotřebované mapy. Patti Smith. Oliver Sacks. Obě Sylvie, Patterson i Plath.

Natáhne si na sebe oblečení a spustí zatemňovací roletu. Chvilí stojí s rukama opřenýma o okenní parapet. Má hlad, v každém smyslu toho slova. Představuje si, jaké by to bylo, kdyby s mokřými vlasy vyšla ven, rovnou do norfolkské noci, kde se schyluje ke sněžení.

Jak bylo ve škole? zeptá se matka znovu, když už všichni sedí u stolu. Naložila na talíře porce lasagní z obchodu, a když je dává Rosiinu otci a bratrovi, varuje je, ať jsou opatrní, že jsou horké. Rosie uchopí svůj talíř oběma rukama a všimne si, že její porce je menší než porce ostatních.

Haló, Joshuo? probere ho matka. Jak ses dneska měl?

Dobře, zamumlá nad těstovinami.